

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. R.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 18 listopada 2019 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 3 października 2019 r., sygn. akt III KO 60/19,
w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie
Sądu Okręgowego w G., sygn. akt XI Ko (...), zakończonej zmieniającym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...)
na podstawie art. 437 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem odmówiono przyjęcia osobistego wniosku J. R. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G., sygn. akt XI Ko (...), zakończonej zmieniającym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...).

Podstawą do zajęcia takiego stanowiska było wyrażenie przekonania, że wniosek ten charakteryzuje się oczywistą bezzasadnością w rozumieniu przepisu art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k., co dawało podstawę prawną do odstąpienia od wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia braków formalnych wniosku i wydania orzeczenia o odmowie jego przyjęcia.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone zażaleniem wniesionym przez wnioskodawcę, który zakwestionował zasadność stosowania wobec niego środka zabezpieczającego w okresie od 2011 r. do września 2014 r., wskazał na poniesienie strat materialnych z tytułu stosowania wobec niego internacji, powołał się na brak § 3 w przepisie art. 545 k.p.k. z 1997 r. oraz ponowił żądanie znacznego zwiększenia kwoty zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie wnioskodawcy J.R. nie zawierało argumentów dostatecznie uzasadniających zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia, wobec czego nie zasługiwało na uwzględnienie. Przypomnieć należy, że Sąd Apelacyjny w (...) w wyroku z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), ustalił, iż stosowanie środka zabezpieczającego w stosunku do wnioskodawcy J.R. nie znajdowało należytej podstawy prawnej jedynie w okresie od dnia 11 lipca 2014 do dnia 1 września 2014 r. Za taki też okres zostało wnioskodawcy przyznane stosowne zadośćuczynienie. Na obecnym etapie postępowania nie zostały skutecznie podważone ani rozstrzygnięcia Sądów, które umarzając postępowania karne wobec obecnego wnioskodawcy stosowały środki zabezpieczające ani prawidłowość kontroli nad ich wykonywaniem – poza okresem ustalonym przez Sąd Apelacyjny w (...) – ani wreszcie prawidłowość procedowania w toku postępowania w przedmiocie zadośćuczynienia i odszkodowania. W tej ostatniej kwestii Sąd Apelacyjny podzielił też stanowisko co do braku wykazania, że wnioskodawca doznał szkód materialnych w okresie, za który Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 552 i nast. .k.p.k.

W postanowieniu będącym obecnie przedmiotem zażalenia wnioskodawcy, Sąd Najwyższy niewątpliwie trafnie zwrócił uwagę na to, że przedłożony wniosek nie wskazuje na wystąpienie tych przesłanek, które ustawodawca zamieścił w kodeksie postępowania karnego jako podstawy ubiegania się o wznowienie postępowania. Katalog tych okoliczności, wymienionych w przepisach art. 540 – 542 k.p.k., jest zamknięty i skuteczność wniosku – niezależnie od spełnienia innych wymagań formalnych – jest zdeterminowana wykazaniem, że w sprawie rzeczywiście wystąpiła sytuacja o jakiej mowa w w/w przepisach.

Tymczasem, w tej sprawie Autor zażalenia nie wskazał jakiejkolwiek normatywnej podstawy uzasadniającej konieczność wznowienia postępowania zakończonego korzystnym dla niego orzeczeniem, które zapadło przed Sądem Apelacyjnym w (...). Poza wyrażeniem przekonania o generalnej niezasadności stosowania wobec wnioskodawcy środków zabezpieczających, domaganiem się znacznego zwiększenia kwoty zadośćuczynienia i – niewątpliwie zasadnym zauważeniem, że w tym postępowaniu wnioskodawca nie miał statusu osoby skazanej – także w rozpoznawanym środku odwoławczym nie przedstawiono zarzutów podważających zasadność zaskarżonego postanowienia.

Zwrócić też trzeba uwagę na to, że przepisy Kodeksu postępowania karnego z 1997 r. były wielokrotnie nowelizowane i m.in. przepis art. 545 tego kodeksu został uzupełniony normą zamieszczoną w § 3, upoważniającą sąd do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, którego nie sporządziły podmioty wymienione w § 2 tego przepisu (prokurator, adwokat, radca prawny, radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia braków formalnych, jeżeli z treści tego wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Brak wskazania na jakiejkolwiek okoliczności należące do kręgu podstaw wznowienia postępowania – należało tak właśnie ocenić i stanowisko wyrażone w tym przedmiocie w zaskarżonym orzeczeniu nie zostało skutecznie zakwestionowane.

Wobec tego, że wnioskodawca nie wykazał, aby zakwestionowane postanowienie dotknięte było jakąkolwiek wadą natury faktycznej lub prawnej, należało postanowić, jak na wstępie.

as